

afholdt en videnskabelig Konference for det britiske Statssamfund. I Sovjetunionen er Videnskaben organiseret som en Helhed. Utallige Bøger og Artikler om Videnskabens sociale Tilknævninger udgives over hele Jorden.

Hvad jeg her har beskrevet, giver kun en Mundsmag paa, hvad der foregaar indenfor Videnskaben. Videnskaben er — som social Bevægelse — ved at famle sig frem mod sin egen Organisering.

Og dette bringer mig til min afsluttende Bemærkning: Vilde det ikke være god Økonomi med Penge og med Personale at bistaa denne Bevægelse ved at indkalde en Konference om Spørgsmaalet om Videnskabens Organisering og i Mellemtiden lade noget andet Arbejde vente? Det kunde synes, at dette var et Problem, der skulde behandles af UNESCO.

Ikke af denne Institution alene ikke i Henhold til dens Forfatning, men naturligvis maa den være med.

Det siger sig selv, at de, der skulde tage Del i Konferencen, ikke maatte møde med forudbestemte Meninger med Hensyn til Organisationens Form, eller dens Omfang, eller den Udstrækning, hvori den skal benyttes. De skulde være frit stillet med Hensyn til det Resultat, de naaede til, saa længe de afholdt sig fra Dagdrømme eller endda blot fremsatte Meninger eller Ræsonnementer, men maatte kun anvende een Metode, den videnskabelige, og een Mentalitet, den videnskabelige.

Det kunde være fristende blot at udsende en følelsesbetonet og gribende Opfordring: »Videnskabsmænd i alle Lande forener Eder«, men Konferencen maa være frit stillet med Hensyn til at vælge sine egne Metoder og skal ikke begrænses til Videnskabens Dyrkere. Det er Anvendelsen af den videnskabelige Metode, Mentalitet og Kundskab, der maa organiseres, ikke blot Videnskabens Mænd og Kvinder. Da der ikke eksisterer nogen veludviklet Organisationsvidenskab, kunde Kongressens Deltagere omfatte Mænd, der er fremtrædende Dygtigheder med Hensyn til Organisering, Organiseringsekspertes, eller Mænd, som under Krigen med Held gennemførte Behandlingen af store Organisationsproblemer. Hvis H. G. Wells, som saa den organiserede Videnskab for sig, havde levet, burde han have været der. Hvis man begynder med, lad os sige 30 kvalificerede Mennesker, kan man overlade det til dem at bestemme, hvem de ønsker skal slutte sig til dem i deres Søgen efter Sandheden i Sagen.

Resultatet kunde godt vise sig at blive, at de danner en »Central for videnskabelig Organisering«, væsentligst bestaaende af en Gruppe Sagkyndige i Organisering af Videnskab, der overlod Organiseringen af de forskellige Videnskaber til Institutioner indenfor hvert af Videnskabens Omraader, der kun skal modtage Hjelpecentralens Bistand, men ikke være underkastet dens Myndighed. Jeg tror, at vi da kunde se Videnskabens Frihed sikret, men udenfor de Forenede Nationer, samtidig med, at den var saa uafhængig som muligt paa samme Maade som Dommeren, der tjener Samfundet bedst, hvis Regeringen ikke griber ind i hans Objektivitet og Uafhængighed. Atter og atter vil de Forenede Nationer være nødt til at bede om Hjælp fra den saaledes organiserede Videnskab. I det lange Løb vil vi kunne spare baade Penge og Mennesker.

Skønt jeg ikke forelægger noget Forslag og kun lige har berørt Problemet, er jeg fast overbevist om, at Tiden er inde til bevidst og velovervejset at opbygge en social Udvikling i Videnskaben henimod den organiserede Videnskab, jeg sagde organiseret, og jeg mente videnskabeligt organiseret, i Menneskehedens Tjeneste.